

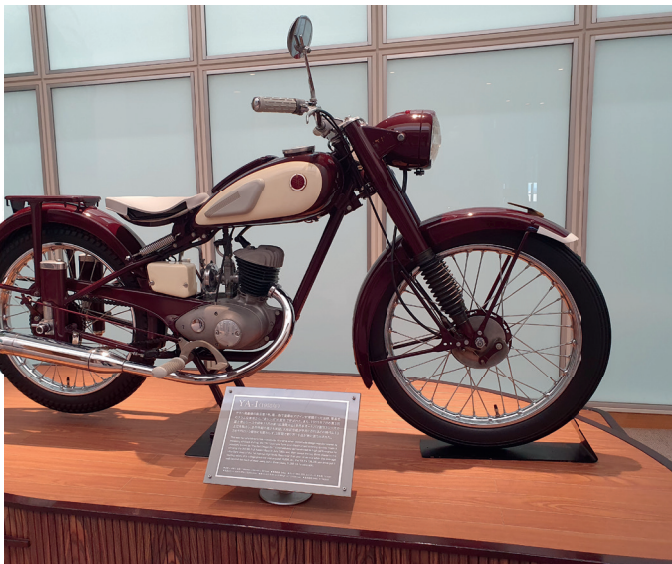
**REPORTAGE:
JAPAN**

6 WEKEN, 3.500 KM

Meisjes, motoren & misosoep

Eigenlijk had deze reis drie jaar eerder moeten plaatsvinden, maar een virus gooide roet in het eten: Japan ging op slot. Eind 2022 opende het land van de rijzende zon eindelijk weer zijn grenzen voor buitenlands toerisme. Gelukkig heeft een gegeven woord in het Verre Oosten geen houdbaarheidsdatum, dus stapten we in september 2023 alsnog in Tokyo op de motor, voor een rondreis van zes weken met twee Yamaha Tracer 9 GT's. Dankzij Yumiko Kawasaki, een van de motorvrouwen van WIMA Japan, die dat voor ons geregeld had. Maar is Japan wel een motorland?

TEKST: Gaea Schoeters - FOTO'S: Trui Hanouille en Gaea Schoeters

De Red Dragonfly, de allereerste motor van Yamaha.

De Onyu pas: prachtige bochten, compleet verlaten.

Japan is een wereld vol codes, met onuitgesproken regels waarvan we geen benul hebben. Gelukkig krijg je als buitenlander de nodige bonuspunten, waardoor je een en ander fout mag doen.

We gunnen onszelf een paar dagen Tokyo om te acclimatiseren, want ook al oogt Japan op het eerste gezicht heel ‘bekend’, die herkenbaarheid is een illusie. Tokyo lijkt misschien westers, met alle hoogbouw en comfort, maar achter die glasevels schuilt een wereld die tegelijkertijd hypermodern en oertraditioneel is. Een wereld vol codes ook, met onuitgesproken regels waarvan we geen benul hebben. Gelukkig krijg je als *gaijin* (buitenlander) de nodige bonuspunten, waardoor je een en ander fout mag doen. In sneltempo proberen we ons de basisregels eigen te maken: waar je welke slofjes moet dragen, hoe je een visitekaartje correct overhandigt, hoe je moet buigen als je iemand begroet, hoe je netjes in de rij staat voor de metro enzovoort. We dwalen door de eindeloze parken van de stad, slenteren dagelijks een halve marathon en duiken het uitgaansleven van Sinjuku in, waar

de cafés kleiner zijn dan onze badkamers en je stoelgeld betaalt voor een plekje. Als de oudere barvrouw Trui naar een fotograaf hoort verwijzen, van wie een beeld boven de bar hangt, raken we in gesprek; al gauw toont Trui de foto’s van haar Baanbrekersproject, waarvoor ze vrouwen fotografeert die met een ‘typisch mannelijk’ vervoersmiddel onderweg zijn en voor wie die mobiliteit de sleutel tot emancipatie was. Dat wij met grote motoren de baan op willen, wekt verbazing: blijkbaar zijn motorrijdende vrouwen hier nog eerder uitzondering dan regel.

Toerbuffels

Naoto Horie is publicrelationsmanager van Yamaha en ontvangt ons in de Yamaha Headquarters. Hij bevestigt ons vermoeden. “Maar sinds Covid-19 vermijden mensen liever het drukke openbaar vervoer en

veel meisjes en vrouwen zijn nu ook overgestapt op scooters of kleine motoren. *#bikujushi* is een trending hashtag op Instagram: motoren, kledij, de hele vibe, het is echt een ding. Voor hen zijn jullie als vrouwelijke motorreizigers echt inspirerend. Want zeker verre reizen maken als vrouw alleen, is nog niet vanzelfsprekend.” Grote motoren zijn dat ook nog niet, en dus gaan we met de grootste uit het gamma toeren, *because we can*. Die vette toerbuffels zijn niet onze eerste keuze – Trui en ik rijden meestal met kleine of froadmotoren – maar we gaan de uitdaging graag aan. Na een korte inleiding in de Japanse verkeersregels (links kleine bocht, rechts grote bocht) en een stevige origami-sessie om alle bagage voor zes weken in de koffers geplooid te krijgen – voor drie personen, want Annelies zit bij mij achterop –, rijden we achter Naoto aan Tokyo uit.

Als we onderweg stoppen om te lunchen in een snelwegrestaurant, laat Naoto tot onze verbazing zijn helm en jas op zijn motor liggen. Is dat wel veilig? Stomverbaasd kijkt hij ons aan. We zijn in Japan, volgens de Global Peace Index een van de veiligste landen ter wereld. Diefstal is een zeldzaamheid, geweldsmisdrijven helemaal – op huiselijk geweld na, maar dat blijft voor toeristen onder de radar. We zullen verrassend snel wennen aan het gemak waarmee je hier je spullen onbewaakt kan achterlaten terwijl je een tempel bezoekt. En aan de luxe dat je gerust als vrouw alleen ’s nachts door een park kan lopen.

Yamaha

We moeten al meteen onze eerste bonuspunten inzetten, want we komen te laat op onze afspraak in het Yamaha Music Museum in Hamamatsu. Dat Yamaha

ook piano's bouw wist ik al en dat hun logo bestaat uit drie stemvorken was me ook al opgevallen. Maar hoe dat precies zo gekomen is? Dat wist ik niet. De directeur van het museum toont ons trots het eerste pijorgeltje dat Torakusu Yamaha in 1887 herstellde. Eind 19de eeuw stichtte hij het bedrijf waar nu onze Tracers van de band rollen. Of de banden, want Yamaha werkt niet met één lopende band waarop één model geproduceerd wordt, maar met robotgestuurde eilandjes die autonoom langs assemblagestations rijden, zodat alle types motoren tegelijk gemaakt kunnen worden. De weg van orgel naar moderne motor was bochtig; Naoto leidt ons van het orgeltje naar een vliegtuigschroef. Na de oorlog mocht Japan geen vliegtuigen meer produceren en er was toen ook geen vraag naar muziekinstrumenten, dus rolde in 1955 de Red Dragonfly, een prachtig 125cc-tje, van de band. Intussen maakt Yamaha onder andere concertvleugels, auto's, boten, motoren en technologie voor virtuele concerten. Leuk aan het museum is dat alle instrumenten bespeeld mogen worden; Yumiko en Annelies komen er niet onderuit een miniconcertje ten beste te geven.

Nattigheid

De volgende dag haalt een aangekondigde tyfoon onze planning al door elkaar. Blauwzwarte wolken pakken samen aan de horizon, precies in de richting waarin we willen rijden. Onze beslissing om een dag te wachten, blijkt de goeie: de volgende morgen is het droog. En smoorheet. Want Japan in september, dat is goed voor een vlotte 35 graden. We nemen de ferry naar Ise, waar

we geboekt hebben in een oude boeddhistische tempel. Niet zonder zenuwen, want vrienden die er voor ons waren, spraken over spinnen zo groot als je hand... De monnik die ons rondleidt, wijst rustig op een bordje: ja, hier wonen heel wat insecten, dat is nu eenmaal zo. Buiten maken krekels kabaal. We bevinden we ons plots in een andere wereld: de tempel ligt midden in een tropisch groen bos, waar de tijd twintig keer trager lijkt te gaan dan in de moderne grootstad Hamamatsu.

Maar de volgende morgen springt de monnik in zijn 4x4, programmeert zijn iPhone en brengt ons naar een ontbijtplek vlak bij de beroemde Wedded Rocks. Horizontale windstoten razen over het grijze water, vissen springen metershoog op. De oesterduiksters van het parelmuseum plonsen desalniettemin stipt het water in. *The show must go on*, weer of geen weer.

Parkeerstress

Ook wij moeten verder, dan maar in regenbroek. Een week reizen we over het schiereiland, bezoeken tempels en pagodes, klauteren door een 850 jaar oude kamferboom met een wens in onze hand, verbranden die daarna ritueel in de Shinto-tempel, verwonderen ons over de prachtige nevelslierten die opstijgen tussen de bomen als de zon doorbreekt, wijzen verrast naar de tientallen roofvogels boven ons en slagen erin tussen de druppels door te rijden. Twee keer schuilen we voor een stortbui die echt te heftig is: in een tunnel, waar we aan de praat raken met een Japanse langeduurreiziger met een klein Honda SuperCub-scootertje. En bij een postkantoor,

Dat wij met grote motoren de baan op willen, wekt verbazing: blijkbaar zijn vrouwen op een motor hier nog eerder uitzondering dan regel.

Pontje bij Setoba: een chauffeur die ongeduldig toeterde komt het goedmaken met een koekje.

waar de manager meteen naar buiten komt gerend met handdoeken. Al duurt het even voor we begrijpen dat hij ons de weg naar het afdak wil tonen en ons niet wil weggagen, want een motor parkeren is het enige wat hier weleens voor stress zorgt. Op autoparkings mag het niet, motorparkings zijn er niet altijd en zomaar ergens staan, dat doe je niet. Zeker niet met een Japanse nummerplaat. Een andere stressfactor zijn de snelheidsbeperkingen: de Tracers hebben zes versnellingen en drie rijmodi, maar met een toegestane maximumsnelheid van 50 km/u in zowat het hele land voelt dat een tikje overbodig aan. Op de brede, bochtige tweevakswegen is dat zo frustrerend dat we ze inwisselen voor kleine bergbaantjes, waar de haarspelden zo steil zijn dat je ze alleen in eerste kan nemen. De *jizo's*, kleine met mos begroeide standbeeldjes met rode mutsjes die overal langs de weg staan, kijken goedkeurend toe; deze afgezanten van Jizo Bosatsu, de god van de kinderen en reizigers, geven je bescherming en kracht.

Monkey attack

Via Owase rijden we naar Hongu, waar we in een mooie pelgrims lodge verblijven, wat betekent dat het licht om 21 uur onherroepelijk uitgaat. Het Japanse bioritme verschilt sowieso van het onze: vroeg opstaan is evident, in veel guesthouses is ontbijten om 7 uur al laat. Dat is even wennen, zeker als je weet dat het traditionele ontbijt uit vis, rijst en misosoep bestaat. Vanuit de lodge wandelen we over een van de Kumano Kodo-pelgrimsroutes naar de oudste *onsen* van Japan, een klein badhuis bij een warmwaterbron die zo heet is dat je er eieren in kan koken. Onze kleren laten we *à la japonaise* op de motor liggen.

Als we terugkeren zijn ze netjes verpakt in plastic, *against monkey attack*. Niet bij stilgestaan dat de bavianen die hier overal rondklauteren er weleens met onze handschoenen vandoor zouden kunnen gaan...

Een van de Boeddha's bij Koyasan.

200.000 graven

Koyasan is een heilige stad, en dus mochten vrouwen er vroeger niet binnen. Het vrouwenpad dat om de stad heen loopt en de grote Boeddhabeelden die de stadsgrens markeren, herinneren eraan dat wie twee X-chromosomen had, hier tot 1912 niet welkom was. Naast de tientallen tempels is de stad bekend om zijn enorme begraafplaats, waar Kobo Daishi in zijn mausoleum eeuwig mediteert, omgeven door meer dan 200.000 andere graven. Twee kilometer lang is de Okunoin-begraafplaats, je kan ze dag en nacht bezoeken. Een betoverende plek, zeker 's nachts, als het maanlicht gezichten in de bomen tekent en uilen geluidloos aan je voorbij zweven. Tussen de cipressen die hoog boven alles uittorenen, staan metershoge met mos

De iconische pompoen van Yayoi Kusama, op Naoshima.

begroeide poorten: *torii* – letterlijk ‘vogelzitstok’ – die de overgang van het alledaagse naar het heilige markeren. Nergens anders zou ik zo ontspannen ’s nachts tussen de graven dwalen, maar we hebben het Japanse veiligheidsgevoel al helemaal geabsorbeerd. In de zes weken dat we door het land rijden, zien we nauwelijks politie en er staan (gelukkig) ook bijna geen flitscamera’s en geen bewakingscamera’s. Er zijn gewoon regels en iedereen houdt zich daaraan.

Bronstige herten

Langs enorme stuwdammen, rotswanden met een betonnen samoeraipantser dat de steenslag moet vasthouden en Fuji-groene rijstvelden rijden we naar Nara, de hertenstad. Het is paarseizoen en dat zullen we geweten hebben: als we in het schemerdonker de stad binnenrijden, versperren twee vechtende bronstige hertenbokken ons de weg. Overdag is dit een overvol pretpark, maar ’s nachts keert de rust terug en toont het oude Nara zijn magische kant. We laden de motoren af en wandelen door het donkere park naar de Todai-ji Nigatsudo-tempel, die uitkijkt over de stad. De stilte en schoonheid zijn adembenemend; op de in de wind dansende lampionnen na zijn we volkomen alleen. Als we een uurtje later terugkomen, zijn onze motoren omgeven door slapende herten. De Tracers zijn al helemaal deel van de 1.200-koppige kudde.

Na een bezoek aan de reusachtige boeddha, omgeven door lokale toeristen die met het hele gezin (inclusief

huisdieren) dit heiligdom bezoeken, klimmen we puffend weer op de motor. Hier in het laagland is het bloedheet, en de combinatie van de vochtige hitte met de motorjassen zorgt ervoor dat Trui’s armen vol warmte-eczeem staan. Ze wordt gek van de jeuk en dus besluiten we op zoek te gaan naar talkpoeder en ‘mouwtjes’, want de Japanse vrouwen trekken hier losse wollen mouwtjes aan om zich te beschermen tegen de zon. Op zonnige dagen lopen ze onder een paraplu, om zo bleek mogelijk te blijven; dat wij in T-shirt rondrennen, is een van die onbegrijpelijke westerse gewoontes. Om toch iets van verkoeling te vinden, nemen we de snelweg naar Himeji, waar we het beroemde witte samoeraifort bezoeken. Helaas op een feestdag, dus het is rijtje schuiven.

Brutalistische betonbouw

Een paar dagen lang ruilen we het verleden voor het heden. We nemen de ferry naar het kunsteiland Naoshima, waar selfmade architect Tadao Ando een paar musea voor moderne kunst neerpootte. De leegte van de betonnen gebouwen benadrukt de schoonheid van wat er te zien is, al is hun eigen ritmiek ook een lust voor het oog. Wie lang genoeg door Japan reist, ziet overal structuur. We snorren met onze motoren langs de iconische pompoenen van kunstenaar Yayoi Kusama; je mag daar vast niet parkeren, maar die unieke nachtfoto willen we niet laten liggen. En zowaar: in de museumshop vindt Trui zweetabsorberende designermouwtjes. Gedaan met krabben.

Gedaan ook met de pret voor Annelies, die na drie weken weer naar huis moet; met tegenzin neemt ze vanuit Okayama de snelle Shinkansen-trein terug naar Tokyo. Trui en ik reizen dieper het platteland in, na de obligatoire stop aan de supermarkt – zelfs in het kleinste dorp is er wel een filiaal van een van de drie supermarktketens, Lawson, 7/11 of Family Mart. Daar vind je niet alleen koffie, maar ook yoghurt, zoete koeken en *onigiri*, een soort sushidriehoek die ideaal is als snelle lunch. En een kraaknet toilet. We stoppen er elke dag weleens, voor ontbijt (een mens kan niet elke dag ontbijten met makreel) of voor een vieruurtje. En ook voor koffie en koude groene thee, want in deze hitte kan een mens niet genoeg drinken.

Inktvis

Een pontje brengt ons naar de Shimanami Kaido-route, een fietsroute over een sliert kleine eilanden. De veerman blijkt klarinettist, hij doet dit werk om zijn muziek te financieren. In het volgende dorp raken we aan de praat met een groep vrouwen, die gefascineerd om onze motoren heen komen staan. *Kakkoi* is het trefwoord: stoer! Een van hen klautert erop en balt haar biceps. Gelach alom. Hier, buiten toeristisch gebied, vervalt de

In het volgende dorp raken we aan de praat met een groep vrouwen, die gefascineerd om onze motoren heen komen staan. 'Kakkoi' is het trefwoord: stoer!

gereserveerde beleefdheid; nieuwsgierigheid haalt de bovenhand. Met de hulp van Google Translate is een gesprek snel begonnen en je kan best boeiende conversaties me z hebben.

Als de zon in Setoba in de zee zakt, kleurt de hemel honderd tinten rood. Tussen de keien schiet een octopus weg. Niet zonder schuldgevoel bestellen we een uur later inktvis-sashimi. Het moet gezegd: Japan heeft de beste keuken van de wereld. Niet alleen omdat alles zo vers en lekker is, maar ook omdat het met zoveel zorg en liefde wordt bereid en gepresenteerd. Terwijl zijn vrouw luidkeels meezingt met een karaokewedstrijd op tv, schikt de man achter de bar de schijfjes rauwe vis tot een klein kunstwerk.

Door het rijstpapier

In de dagen die volgen, kunnen we af en toe een blik achter de schermen werpen. Ook letterlijk, want in de traditionele Japanse huizen scheiden wanden van rijstpapier de kamers van elkaar. Als je 's avonds naar bed gaat, zet je het tafeltje aan de kant en rol je je futon open. Zolang je de lamp niet uitknijpt, speelt zich aan de andere kant van de wand een schaduwspel af: privacy is hier een illusie. Nu we weg zijn uit de steden en in guesthouses logeren, hebben we meteen meer contact met de mensen. In de farmstay in Mikuniya praten we tijdens een overheerlijke hotpot-maaltijd honderduit met de hosts, twee ambtenaren 'op rust' die allebei goed Engels spreken. Ze zijn stomverbaasd over de duur van onze reis: in Japan is een vrije dag hoogst zeldzaam. Zelfs na hun pensioen hebben zij geen tijd voor vakantie: het guesthouse en de sakestokerij zijn een meer dan voltijdse baan.

Plus- en minpunten

Langs mooie, (theoretisch) snelle binnenwegen rijden we richting kust, naar de vuurtoren van Izumi. Uitgelaten proberen we de mappings van de motoren uit. Het moet gezegd, de Tracers zijn leuk speelgoed. De pluspunten op een rij: prima duopositie, hoog windscherm, laag zwaartepunt, uitlaat op een plek waar je je er niet aan kan branden, handige spiegels, strakke remmen, praktische cruisecontrol, goeie handvatverwarming (toevallig ontdekt bij 35°C; de bediening is op dit model nog een minpuntje), prettige rijkhouding, laag verbruik. Zelfs aan de quickshifter, wat ik altijd iets voor luie motards heb gevonden, raak je snel gewend. Bij een heerlijk bord tulbandschelpen bespreken we de minpuntjes: de toch wel grote draaicirkel, weinig grondspeling en een stugge voorvering, die maakt dat de motor in potholes aardig stuitert – geen bezwaar voor lokale motards die de slechte eenvaksbaantjes die wij uitzoeken net vermijden en een voorkeur hebben voor snelle routes op glad asphalt.

Van de kust klimmen we de bergen in. Of beter: de berg op, want Mount Daisen rijst eenzaam op uit de vlakte.

Mensen zijn stomverbaasd over de duur van onze reis; in Japan is een vrije dag hoogst zeldzaam.

Japan is aardbevingsgevoelig, en dus zijn veel rotswanden gecementeerd om steenlawines te vermijden.

Na het avondeten worden we spontaan uitgenodigd voor een avondje sterrenkijken. Er is hier zo weinig stoorlicht dat we zelfs op een bewolkte avond de ringen van Saturnus kunnen zien. Als we licht onderkoeld terug in het hotel komen, duiken we meteen de *onsen* in – het warme, publieke bad.

Zandduinen

Aan de voet van de berg ligt het museum van Shoji Ueda, een surrealistische fotograaf die de nabijgelegen Tottori-duinen graag als fotostudio gebruikte. Als we de zandduinen opklauteren, begrijpen we meteen waarom: tegen deze achtergrond verliest alles zijn proportie. Mensen wemelen als kleine mieren door elkaar. Ook in Guesthouse Yukiken zijn mensen puntjes op een wereldkaart: niet zonder trots toont de eigenares ons hoeveel gasten uit welk land haar elk jaar hebben bezocht. De kaarten van 2020 en daarna liegen er niet om: covid heeft hier een enorme impact gehad, wij zijn de eerste Europese gasten sindsdien.

Na een kort bezoek aan de Ikuno Silver Mine zetten we koers naar Kyoto. Trui heeft per ongeluk een nationale weg uitgekozen en wordt knetter van de tientallen

verkeerslichten op kruispunten waar niemand te zien is en de snelheidslimiet 40 km/u bedraagt. Tegen de tijd dat we aankomen, is ze allesbehalve zen. Een goede reden om de volgende morgen de Ryoan-Ji-tempel te bezoeken, met zijn prachtige zentuin. Sommige klassiekers mag je niet mislopen, en de Katsura-villa is er zo één: de zeepgroene, geblokte wanden van het theehuis zijn zo mooi en zo modern dat we er stil van worden. We blijven een paar dagen in de stad, jagen op Japanse vulpennen, raken gefascineerd door de ‘ondersteunde bomen’ en eten ons allereerste zee-oor in de Nishiki-markt, een populaire bestemming voor hippe jongeren, die voor een bezoek aan Kyoto ook traditionele kledij en blokschoentjes aantrekken, waarmee je ze van ver hoort komen aankleppen. Maar echt onze draai vinden we hier niet – zoals veel grootsteden is Kyoto wellicht boeiender onder lokale begeleiding. Na een bezoekje aan het hypertoeristische bamboebos vluchten we weer naar het platteland.

Haviken

Boven op de Onyu Pass ontmoeten we Yumie, die samen met haar zoon hier de voorbijtrekkende haviken komt tellen. “Roofvogels staan aan de top van de

De hoofdstraat in Koyasan: een aaneensluiting van tempels.

voedselpiramide. Uit hun aantal kunnen we afleiden hoe het gaat met de natuur”, legt ze uit. En dat is niet zo best: door de aanleg van cederbossen voor de bosbouw is het ecologische evenwicht verstoord. “Dieren vinden daar niks te eten, dus plunderen apen en beren de velden en de dorpen. Dat zorgt voor conflicten.” Ook zij spreekt goed Engels, omdat ze graag reist. “Ik ben benieuwd naar culturen die anders zijn dan de onze.” Dat geldt ook voor Namie, die we in het

Bekotei Rider House ontmoeten, een motorhotel waar we met open armen ontvangen worden. Hier spreekt niemand Engels, maar met de juiste app is dat geen reden om niet uitgebreid aan de babbel te gaan. Als we voorzichtig informeren naar flitscamera’s, omdat we bang zijn dat er in Tokyo weleens een stapel boetes op ons zou kunnen liggen wachten, gieren onze hosts het uit. “Boetes innen ze hier meteen. Als niemand je laat stoppen, is alles oké.” Geen wonder dat Namie de ochtend erna in de eerste bocht zo hard optrek dat mijn wimpers omklappen.

Girlpower

Langs de zentempel Daihonzan Eiheiji rijden we naar Kanazawa, de zusterstad van Gent. Deze relatief onbekende stad herbergt niet alleen het summum van de Japanse haute cuisine, maar ook een prachtig historisch centrum met oude samoeraihuizen. Dwalend door het park blijven we staan kijken naar de moswieders, die met een klein mesje het mos opensnijden en ongewenste grassprietjes verwijderen, en naar de snoeiers, die naald voor naald een boom in het gewenste model coifferen. Het is een ander leven, een andere manier van naar het leven te kijken ook. En zo is deze reis toch ook weer in de eerste plaats een *inner journey* die je doet afvragen wat echt belangrijk is, en doet beseffen dat onze manier van leven niet de enige is. Dat er keuzes mogelijk zijn. Altijd. “Reken maar”,

De kustweg richting Izumi, een van de mooiste routes die we reden.

Japan is misschien geen typisch motorland, maar we weten nu al: ooit komen we hier terug.

zegt Satomi. We zitten rond een meterslange barbecue in haar Peace Riders Marine Base met de vrouwen van WIMA Japan (Women's International Motorcycle Association), die voor dit weekendtreffen honderden kilometers gereden hebben. Na het derde glas komen de tongen wat losser. Keiko, Reiko en Mariko vertellen ons hun verhalen. Hoe motorrijden als vrouw inderdaad niet altijd vanzelfsprekend was, maar hoe vrijheid iets is dat je voor jezelf moet bevechten. Het wordt laat, de maan klimt de donkerblauwe hemel in, golven breken tegen de kaaimuur en in de verte lokken vissersboten octopussen met hun felle lampen.

Vrouwelijke samoerai

De volgende morgen verkennen we met de WIMA's het eiland rond Noto. Vandaag ligt de zee er spiegeldad bij, maar tsunamibordjes waarschuwen dat het ook anders kan zijn. Dit laatste weekend wordt een van onze mooiste ritten in Japan. Want intussen zit onze reis, hoe lang ook, er bijna op; we moeten terug naar Iwata, waar Naoto op ons wacht. Nog snel pikken we de Chirihama Driveway mee: een kilometerslange strook strand waar je bij laagtij overheen mag rijden. Gaat prima, met die Tracers. Op de kaart hebben we nog een doel uitgezet: de Hakusan Shiragawa-go White Road, een veelbelovende opeenvolging van kronkelende bochten in de Japanse Alpen. Dat blijkt buiten de waard berekend: de eigenaar van het kleine

hotel waar we in het donker aankomen, weet ons te vertellen dat het verboden is die weg met de motor te rijden. Vloekend kruipen we in bed. Maar als we de dag erna langs bochten van meer dan 360° door de bergen slingeren en toevallig in Iwamura uitkomen, de enige stad die ooit door een vrouwelijke samoerai bestuurd werd, vergeten we onze frustratie al snel. Toki, onze vrolijke gastvrouw, taterd honderduit over Lady Otsuya en de geschiedenis van haar stadje, en vindt ons met onze motoren niet alleen *kakkoii*, stoer dus, maar ook *kawaii*, schattig.

Vanuit een klein postkantoor versturen we nog snel onze kaartjes. Dan gaat het recht naar Iwata. Of toch bijna. Want een wegversperring wegens snoeiwerken zorgt ervoor dat we toch weer moeten omrijden, en ook nu net te laat bij Naoto arriveren. Daar gaan onze laatste buitenlander/*gaijin*-punten. Al is het ons, denken we, wel vergeven – want die avond speelt Yumiko voor ons piano in de Genichi Kawakami-salon, het ouderlijk huis dat een van de CEO's van Yamaha hierheen liet overbrengen omdat het dreigde te vervallen in het dorp waar het stond. Op de tonen van *Sakura Sakura* kijken we nog één keer naar de Japanse hemel. En weten allebei zeker: Japan is misschien geen typisch motorland, maar ooit komen we hier terug, om het Noorden en het Zuiden te zien, dat we nu links en rechts lieten liggen. Je moet altijd iets overlaten voor de volgende keer. ─